

COMO LA VIDA MISMA

22.OCT.2021 - 12.DIC.2021

BLUEPROJECT FOUNDATION

C.Pintor Fortuny 27, ppal, Barcelona

Comissariat:

Renato Della Poeta i Aurélien Le Genissel

ELADIO AGUILERA

FRANCESCO ARENA

LUIS BISBE

CAMILA CAÑEQUE

JORGE DIEZMA

NATALIA DOMÍNGUEZ

ANNA DOT

JOANA ESCOVAL

FERNANDO GARCÍA

PAULA GARCÍA-MASEDO

VALÉRIAN GOALEC

EVA & FRANCO MATTES

NICO MÜLLER

ANNA IRINA RUSSELL

GONÇALO SENA

M. REME SILVESTRE

PAULA VALDEÓN LEMUS

ORIOI VILANOVA

MICHELE WELKE

AQUÍ

TEORIA

Somio amb un objecte perfectament asèptic, neutre, indiferent, que no desperti res en veure'l. Aquesta manera que no remeti al record, aquest color que no provoqui rebuig o passió, aquest soroll que no s'assembli a una cançó, un plor, un gemec, aquesta olor que no ens transporti a casa dels nostres avis o al fosc lavabo d'un club berlinès. Quelcom que no busqui el context de la seva explicació, les paraules del seu significat.

Aquest objecte probablement no existeixi. Res subjau fora de l'aiguamoll de símbols i interpretacions, dels espectres de la nostra visió, d'allò que el Nou Realisme en diu *camp de sentit*. Bé ho sap l'art que porta anys intentant escapar del famós cub blanc en el qual va encasellar els objectes anomenats *artístics*.

Como la vida misma és d'alguna manera un pas en aquesta direcció, un intent d'alliberar els objectes, desplaçant-los llavors en un camp de sentit propi creat a aquest efecte', com escriu Markus Gabriel sobre el propi art¹. En aquest cas en un apartament buit, espai saturat de referències i senyals, que tant pot convertir-se en una casa encantada (qualsevol peli de terror), en un tauler de joc (*Jumanji* o *Home Alone*), en l'escenari d'un crim (*Sleuth*) o en tots els pisos (*Friends*). I en tantes coses més. Un soterrani pot amagar un cadàver, un llibre transformar-se en una arma, una cadira en un *sextoy*, una banyera en un poema o un mur en un amagatall.

'Aquesta estúpida afecció pels mobles, el mite de la llar, i tota la nostra dependència d'aquests objectes, això és el que ho fot tot', explica Jessica Chastain a una escena de [la nova versió de] *Scenes of a marriage*, posant de manifest l'antropocentrisme utilitarista amb què ens relacionem amb el món. Però els objectes sempre ofereixen més. D'alguna manera creen les seves pròpies interaccions, les seves inherents faules, la seva alquímia particular en ocupar un espai inèdit i confrontar-se a un context determinat. I és que l'espai és sempre un dubte, com diu Georges Perec, una pregunta, alguna cosa que "mai és meu, mai m'és donat,

1. Daniel, Markus. *Por qué el mundo no existe*. Pasado y presente, S.L., 2015.

IMAGINACIÓ

Us podria explicar històries. En algun punt vaig pensar en fer-ho. Potser és el que millor sé fer. Confabular. Que és l'altre nom del comissariat. Podria explorar aquest forat negre al mig de la cambra que imagino com la porta d'entrada a l'habitació secreta de la llar, al misteri que amaguen aquests murs. *sóc tot el que mai sabrà; el secret més ben guardat, la taca negra, incurable* (La veu que habita, *Anna Dot*).

Aquesta llum parpellejant que compta la veu que habita la casa. Que inventa històries de desaparicions i televisions enceses a la nit de l'Oest americà. *sóc ecos d'una por que ressona entre les parets que van veure com s'anava i ja sabien, elles sí, que seria l'última vegada*. (La veu que habita, *Anna Dot*).

O aquesta camisa abandonada a la cadira que em recorda a una escena d'*À bout de souffle*. Algú està esperant. Però qui? Potser no sigui algú sinó la cadira mateixa la que porta esperant eternament. I potser no sigui qui sinó quan la pregunta que caldria fer-se. *Per què no em vas dir que en un altre mapa estaves inflant una altra casa? (Yo siempre regreso a los pezones y al punto 7 del Tractatus, Agustín Fernández Mallo)*.

Podria divagar sobre aquestes esotèriques presències que trobo disseminades a terra en forma de piràmide abstrusa o de figuretes de nen bloquejades al sostre. Els arcans de la imaginació. *Un laberint és una casa llaurada per confondre els homes*. (El Immortal, *J.L Borges*).

Podria explicar-vos com va ser la festa que va acabar (totes acaben...) i com a l'alba sempre queden ampolles buides que cal justificar. *A una casa, en general, no sol passar res de bo*. (Los domingos, *Guillem Martínez*).

O la vida d'aquest escriptor solitari que un dia va decidir apunyalat els seus dimonis. Totes aquestes llegendes latents conviuen en algun lloc, en postals amagades en butxaques, en frases ocultes, en rastres pringosos que no ens deixen veure més enllà.

sempre em cal marcar-lo, designar-lo'. Això del que parla l'*ontologia orientada a objectes* [aka *object-oriented ontology*] quan diu que els objectes tenen la seva pròpia realitat i xarxa d'influència més enllà de la consciència humana².

D'aquesta manera, les obres aquí presentades es valen per si mateixes, com creacions significants *per se*, al temps que adquireixen una infinitat de potencialitats hermenèutiques i epistemològiques en la seva relació amb l'espai i amb les altres propostes. S'obren llavors narratives possibles, associacions personals, diàlegs inèdits que es construeixen amb la visió de cada espectador però també a través de l'aparició d'un món que barreja allò intrigant, poètic, inquietant, absurd i humorístic. Un llimbs en què la simplista confrontació entre la realitat i la representació, aquesta idea caducada d'un art intentant copiar la realitat (o vice-versa), no té raó de ser. La imaginació és 'justament allò amb el que la realitat es pot confondre' deia Stanley Cavell sobre l'ontologia de cinema. Aquí les coses poden assemblar-se a *la vida mateixa*, com resa una expressió tan tautològica com vàcua, que no és més que dir que neixen de la nostra imaginació. La intimitat d'una presència passada, els esperits de vides apagades o les aventures per venir rondan en el buit dels passadissos com aquells dolorosos fantasmes a la casa de *A Ghost Story*. Les obres disseminades adquireixen la màgia d'aquells objectes llegendaris, els poders sobrenaturals dels quals provenien de la mítica habitació de *The Lost Room*. Una barreja de *unheimlich* i realisme màgic, un episodi de *The Twilight Zone* dirigit per Terrence Malick, un quadre de Magritte pintat per David Lynch. En definitiva, un desenfocament del *camp de sentit* que posa justament de manifest 'les nostres maneres de veure en si mateixes, la forma en què entenem els objectes' per confrontar a la pròpia 'presència del sentit', com explica de nou Markus Gabriel.

2. Graham, Harman. *Tool-Being: Heidegger and the Metaphysics of Objects*. Open Court; First Edition, 2002. Una manera d'anar més enllà de la visió heideggeriana de l'objecte *sota-mà* (*Zuhandenheit*) per obrir el camp semàntic d'allò inert.

Potser també, perquè no, investigar què amaguen els murs darrere d'aquesta pell cicatritzada d'evocació formal i aquesta respiració, aquest murmuri que se sent lluny, com una mena de memòria de l'espai. Una invasió sorda de negres figures que amenacen amb engolir tot.

Vaig haver de tancar la porta de passadís. Han pres la part del fons. (Casa tomada, Julio Cortázar).

Podria imaginar els mons diminuts, a mig camí entre Lewis Carroll i Gulliver, en els quals els tendals són excuses per besar a una desconeguda i un quadre microscòpic és igual que els *Nymphéas* de l'Orangerie, un veritable paisatge envoltant. Perquè són *els propis objectes que van minvant a la mateixa taxa que els morts que els van posseir* (Limbo, Agustín Fernández Mallo).

Però llavors serien les meves històries, el meu secret i estaria comptant més sobre mi mateix que sobre les obres. Millor preguntar-se què fa una banyera plena de fulles al lavabo. De quin escena de Fellini surten aquestes galetes a sobre d'una taula de banquet que sembla abandonada, com un altre final possible de *I Vitelloni*? D'on ve aquesta orelleta lynchiana que confirma aquesta bella expressió francesa que *els murs tenen orelles*? Qui és aquest curiós ens que sembla col·leccionar sucre i oblidar globus al menjador?

Potser tot pertanyi a aquesta misteriosa *Hannah* que ens obre tan impudicament la seva intimitat. I potser no. Potser, com la pròpia escuma blavosa que acompanya la instal·lació, l'exposició no faci més que mantenir una empremta efímera de la presència d'algú. O d'alguna cosa. Els trossos truncats de dos gots que no encaixen. La superposició de diverses capes temporals —com en el magnífic còmic *Aquí* de Richard McGuire— semblen conviure com a moments oblidats en el transcórrer del temps, dibuixant un mapa poètic sobre una caducitat finalment possible d'allò irreversible.

EL REPLÀ

Tot són històries. Contes que ens expliquem. Els sorolls al soterrani, les ombres sota el llit, el meló sobre la taula, el gust de la síndria, un paperet amagat en una escletxa invisible.

Aquest mateix relat és un text de sala. Però alhora és una confessió i una carta, una expiació i una divagació, un joc i un lament. Cap paraula té un únic significat.

Tant se val.

Això no és una història veritable.

No existeix aquesta veritat.

Tot són contes que ens expliquem.